

ЯВЛЕНИЕ VI.

Лазаръ, непознатий, Боянчо и Тодорка.

[Тодорка носи букетъ, Боянчо столъ].

Тодорка [туря букета въ цѣттарника]. Мама казваше, че вуйчо много обича цвѣтята. Този букетъ е за него... Ще го помоля да го приеме.

Боянчо [слага стола]. Ето и столъ за вуйча; азъ ще го поканя тукъ да седне.

Тодорка. Ахъ Боянчо, да знаешъ колко ми се ще да видя вуйча!

Непознатий. По-добръ кажи, че ти се ще да видишъ какви подаръци ви носи.

Тодорка. Ахъ, какъ ме обиждате, господине; лъжете се; азъ чакамъ вуйча, искамъ да го видя, а за никакви подаръци не се надявамъ. Вървашъ ли ти, Боянчо, че азъ не обичамъ вуйча?

Боянчо. Какъ може да го не обичаме? Той е нашъ роднина и единчкий маминъ братъ...

Лазаръ [седи на стола и си кандака краката]. Ха, ха, ха, колко се галите и подмилквате, като че господина ще иде да му каже! Пъкъ мислите, че има нѣкой да върва въ прѣструвкитѣ ви!

Непознатий. Азъ напълно вървамъ въ тѣхнитѣ думи. Познавамъ ги, че тѣ не желаятъ да се прѣструватъ като тебе.

Лазаръ [скоква отъ стола, исправя се прѣдъ непознатий, тропва съ кракъ и извиква му сърдито]. Какъ смѣешъ ти да ми говоришъ тъй!... Излизай вѣнъ, казвамъ ти! азъ съмъ тукъ господарь, а ти кой-зна какъвъ!